

Midnattsropet

Nr 6 • 1978 • Årg. 18 • Pris kr 3:—

Maranata • Du vår Herre kom!

Väckelse och appellmöte på Stortorget i Örebro.

I detta nummer:

- Pilgrimsskolan, en ny revolution har börjat
— rapport från skolkonferensen
- Bengt Sareld, som var fängslad i Sovjet, intervjuas

SOMMARENS KONFERENS I LATORP 15-23 JULI -78

Arne Imsen leder undervisningen ute på Humlegården, Latorp.

Pilgrimsskolan får inte bli en statens skola i miniatyrform

Är skolan ett fiasko? Löd frågan under lärar- och föräldrakonferensen på Humlegården Kristi himmelfärdshelgen. Arne Imsen sade i sin programförklaring för Pilgrimsskolan:

— Vi har ingenting att lära av skolan. Den är vår tids största fiasko. Undervisningen skulle underlättas om skolan skrotades som institution. Pilgrimsskolan får inte bli en modifierad form av statens skola eller integrerad del av staten.

Vad har vi då att sätta istället? Ja, under de här fyra dagarna man var samlade, kom det fram en hel del synpunkter och konkreta förslag. Det blir främst familjen och storfamiljen som tar hand om bildningen. Skolan blir redskapet för att rehabilitera familjen och återupprätta föräldraauktoriteten.

Av Peter Ögren

På Humlegården, Latorp hade man sin första storsamling under Kristi Himmelfärdshelgen. Fyra konferensdagar samlade en stor skara föräldrar, barn, lärare och andra intresserade från hela landet. Vädret var strålande och vårens alla krafter hade brutit loss.

När alla hade anlänt fylldes husen nästan till bristningsgränsen. Själva storfamiljen, som bor på Humlegården, har vuxit ur husen redan efter två månader, varför man kan tänka sig hur det var när alla andra storfamiljer runt om i landet kom och hälsade på.

De fyra konferensdagarna tycks markera inledningen till en helt ny epok för Pilgrimsskolan. Även ifråga om skolan måste den kristna församlingen gå sin egen väg. Pilgrimsskolan får inte stanna vid en reformerad utbildningsanstalt av samhällets typ. Andra normer och värderingar än de som samhället satt främst måste få bestämma inriktningen. Lärarledd undervisning, klasser o. klassrum, grundskolans läroplan, grundskolans läromedel har hittills varit mer eller mindre en naturlig del av undervisningen. Det är ett arv från samhällets skola.

Föräldrar och lärare har fostrats och utbildats i statens utbildningsanstalter. Därför har det varit svårt att se längre än till Pilgrimsskolan som en modifierad form av dessa skolor. Men Pilgrimsskolan måste präglas av bibliska och urkristna värderingar.

Opinionen

Första konferensdagen inledde Gustaf Jillker med att teckna en historisk bakgrundsbild till den moderna skolan.

— Den svenska skolan är en sentida företeelse. Den växte fram ur industrialiseringen och starka nationalistiska intressen som ville fostra fram medvetna svenska medborgare. Skolans avsikt var alltså att göra oss till goda svenska samhällsmedborgare. Mot dessa krav fanns det på 1800-talet en stark opinion för hemundervisning. Sedan den upphörde har det inte funnits någon sådan opinion. Att den 35§ om hemundervisning fortfarande finns kvar är förmodligen tack vare internationella konventioner och lagar som Sverige ratificerat.

Vi måste förstå att opinionsbildningen har stor betydelse i en demokrati. Opinionens syn på paragraferna är viktigare än själva paragraferna. Politikerna är därför väldigt känsliga för opinionen och lyssnar mycket noga till hur människorna vill tackla lagarna. Vår uppgift blir att helt enkelt läsa och tolka skollagen för dem.

Föräldrarnas kamp

Att det blir föräldrarnas sak att föra den här striden stod helt klart. Man är inte längre beredd att lämna ut ansvaret på entreprenad åt ombud. Per-Arne Imsen, förälder och ledare för storfamiljen på Humlegården:

— Det är föräldrarna, inte lärarna, som bär ansvaret.

Här kom det upp några allvarliga frågor.

— Hur medvetna är föräldrarna egentligen? Är föräldrarna villiga att kämpa för att bli medvetna?

Per-Arne: — Det behövs en skola för föräldrarna. Hemundervisningen är bra för då måste föräldrarna själva ta ansvar. De kan inte överlämna det åt några ombud.

Radikalt nytt tankesätt

I två koncentrerade och laddade eftermiddagssamlingar talade Arne Imsen om Pilgrimsskolan. En programförklaring med helt nya riktlinjer för framtiden.

— Den nya revolutionen har begynt, utropade Imsen.

Vad innebar egentligen det här med den nya revolutionen då?

— Ny skolideologi, ny skolform, nya läromedel och ny ekonomi. Pilgrimsskolan får inte bli en modifierad form

MARANATA DU VÅR HERRE KOM MARANATA

Välkommen till Maranatafolkets **SOMMARKONFERENS** **I LATORP 15-23 JULI -78** *En ny plats för en ny missionsepok!*

Den första juni blev Pilgrimsskolan Humlegårdens lagfarne ägare. Fastigheten ligger i Latorp, ett par mil väster om Örebro, knappt halvvägs till Karlskoga.

PLATSEN

Latorp är ett brukssamhälle med gamla, gedigna bondgårdar, villor, radhus, sommarstugor och torp. Och till varje hus en välskött trädgård. Här finns ridskola och hästuppfödning. Skolbarnen använder en stor del av sin fritid vid hästhagarna, beundrande de vackra djuren och försöker klappa dem. Några minuters promenadväg från Humlegården finns en liten sjö med en fin badanläggning. En verkligt fin tillflykt under varma sommark dagar. Och ypperlig för en dopförrättning! Mitt i samhället finns en liten röd handelsbod med vita knutar, som sätter pricken över i:et för lantidyllen.

Humlegården har med sina tre byggnader inrymt ålderdomshem, pensionärslägenheter och kommunal-kontor, och ligger i hjärtat av bygden. Sedan Tysslinge, som kommunen hette, inkorporerades med Örebro, har hela anläggningen stått tom, tills maranatafolket med liv och lust intog det den 1 april i år. Det var exakt sju år efter det att de första pionjerna för Pilgrimsskolan flyttade in i f.d. teologiska institutet Johannelund i Stockholm.

FRÅN MALMKÖPING TILL LATORP

När man flyttar en stor konferens från en så välrustad anläggning som Malmahed i Malmköping, där maranatafolket under tio år haft sin uppskattade »Malmköpingsvecka», ställs man inför ganska stora praktiska och organisatoriska problem som kräver både uppoffringar och engagemang.

INKVARTERING

När det gäller logi, kommer säkert våra konferensgäster detta år att sova lugnare och behagligare än förr. Förläggningarna blir inte i stora logement, utan mestadels i rum för två till tio personer. Förutom på Humlegården och några förhyrda rum hos grannar i Latorp, disponerar vi en hel camping med stugor, de flesta rummen i ett stort vandrarhem, samt ytterligare en anläggning. Vårt nyetablerade Pilgrimshem i Örebro, med nyrenoverade fräscha rum, kommer också att helt stå till konferensgästernas förfogande. Plats för husvagnar och tält finns på Humlegården och i dess omedelbara grannskap. Ett par bussar kommer under hela konferensen att svara för transporter.

BESPISNING

För måltiderna har vi ett rejält mattält, förutom att våra äldre vänner får möjlighet äta inomhus vid dukade bord, så att de slipper stå i någon tröttande matkö.

FÖRBEREDELSE

Den som har tid och möjlighet hjälpa till med konferensförberedelserna, vilka detta år måste intensifieras på alla områden, är mer än välkommen. Du har kanske tid komma någon vecka i förväg; hjälpa till med tältresning, matlagning, städning, m.m. Eller Du kanske har sängar, madrasser, filtar, kuddar och lakan, mer än Du behöver? Husgeråd, trädgårdsverktyg, snickeriredskap? Potatis, grönsaker, mjöl? Du kanske kan baka matbröd, bullar, kakor? Allt detta skulle underlätta förberedelserna. När vi gemensamt, så många

vänd!

som möjligt, bär konferensen inför Guds ansikte i både andlig bönetjänst och praktiska insatser, får sedan budskapet som ska fram starkare slagkraft.

MEDVERKANDE

Denna första sommarkonferens på Latorp kommer att gå i missionens tecken. »Andens liv för Andens tjänst på en ny plats, för en ny missionsepok i vår tid!» är ämnet. Och till konferensen kommer syskon från olika fält i världen.

Lars och Ulla-Britt Andersson med barnen, samt Sonja Sandvik och Lilian Dahlberg kommer hem från Grekland, tillsammans med grekiske evangelisten Rosso och den nyfrälste ynglingen Marios, som Lars fick döpa i Korintiska viken.

Från Tunisien kommer Ulla Näsholm och Margot Tiitta, som också verkligen fått uppleva att de vandrat i förut beredda gärningar, medan de varit där och studerat språk och delat gemenskap med en evangelisk församling.

Spaine-Young från Sierra Leone, som många av oss träffat under hans tidigare besök i Sverige, kommer också detta år och delar med sig av upplevelserna från missionsarbetet han har i sitt hemland.

Peppe och Ella-Britt Orellana kommer tillsammans med Yvonne Berglund hem från Spanien.

Dessa, tillsammans med våra pionjärer som tjänat Herren år efter år hemma i Sverige, kommer att medverka. Ledare och huvudtalare även detta år är Arne Imsen, som med sin förkunnelse mer än någon annan utformat de senaste årens verksamhetsform.

INFORMATION

Från den 1 juli kommer konferensbyrån att vara på Latorp, tel. 019/964 91. Fram till dess, besvaras alla förfrågningar angående konferensen i Stockholm, tel 08/23 52 30.

VARMT VÄLKOMMEN TILL SOMMARKONFERENSEN I LATORP!

Per Amundson

Stina Fridolfsson

MARANATA
DU VAR HERRE KOM
MARANATA

LATORPSKONFERENSEN
15-23 juli '78

● Tältplats finns! Plats för husvagnar! Använd anmälningsblanketten! ●
Vill du veta mera, ring 019/964 72, 12 24 24 eller 08/23 52 30

Så här hittar du till Latorp!

HÄR KAN DU ANMÄLA DIG!

Gör ett kryss i aktuell ruta!

- ☐ Jag önskar deltaga hela tiden
- ☐ Jag deltagar följande datum

- ☐ Jag färdas i bil
- ☐ Jag färdas med tåg
- ☐ Jag önskar privatrums
- ☐ Jag önskar bo i logement
- ☐ Jag bor i medfört tält
- ☐ Jag bor i campingvagn
- ☐ Jag önskar äta alla måltider

Kupongen sändes till Latorpskonferensen
Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa.

Namn _____

Adress _____

Postnr/postadress _____

Tel _____ / _____

AVSER

personer

Maranata — Herren kommer!

av statens skola eller integrerad del av staten. Det måste bli en helt ny skola. Ett radikalt nytt tankesätt för föräldrarna. Vi har ingenting att lära av skolan. Den är vår tids största fiasko.

Total uppgörelse

Uppgörelsen med den gamla skolan blir total. Familjen blir utgångspunkten för skolideologin, inte samhället eller skolan. Här följer några punkter:

- Utbildningen avinstitutionaliseras.
- Läroplanen ersätts av naturligare riktlinjer.

- Lärarna avskolas.
- Begreppen omvärderas.
- Yrkesauktoriteterna ersätts av naturliga kunskaps- och livserfarenhetsauktoriteter.

- Det slutna klassrummet öppnas så att flera kan vara med i skeendet.

- Huvuduppgiften blir att orientera för evigheten inte att utbilda för tiden.

- Målsättningen blir att rehabilitera familjen och återupprätta föräldraauktoriteten. Inte att skapa ett nytt samhälle eller ny skola.

- Skolan är inte bara för barnen. Föräldrar och lärare måste in i skolan.

- Människovärdet grundas på religiösa värderingar och inte som nu på sociala och filosofiska.

Redan från början har familjen varit det centrala för Pilgrimsskolan. Skolan, om man nu kan tala om "skola", måste bli en integrerad del av familjen. Föräldrarna har än en gång hävdat rätten att

Skolkonferensen avslutades med ett stort torgmöte inne i Örebro centrum.

Från mötena i f.d. sammanträdeslokalen, Humlegården, Latorp.

fostra sina barn. Arne Imsen tog upp den här frågan:

— Som det är nu så tilltror samhället föräldrarna inte om någonting. Man har verkligen bevisat sin misstro mot föräldrarna och familjen som institution. Genom sina väldiga insatser på alla områden tar man ifrån föräldrarna deras möjligheter att fungera. Svensken föds och dör på institutioner, vårdad av statens tjänstemän. Det är självklart att vi måste bryta med alla livsfientliga former. Familjen skall rehabiliteras och föräldraauktoriteten återupprättas.

Modern är den sanna pedagogen

Här kommer Pilgrimsskolan in i bilden. Den skall skapas av föräldrarna och bli ett instrument för att rehabilitera familjen. Pilgrimsskolan blir en föräldraskola.

— Det här är ett radikalt nytt sätt att tänka för föräldrarna, sa Arne Imsen. Ja det kan man lugnt säga. De är själva fostrade i statens skola och ovana att tänka i andra banor.

Passar det då att bedriva undervisning i familjen?

Arne Imsen: — Undervisningen skulle underlättas om skolan skrotades som institution. Den bör bedrivas i naturligare relationer. Modern är den sanna pedagogen. Då barnen kommer upp i den åldern att dom skall lära sig läsa och modern börjar undervisa så sker en förnyelse i utbytet mellan mor och barn. Hela atmosfären i hemmet blir annorlunda. Hon tvingas lära sig nya saker efter hand. Det berikar hennes intellekt, och kunskaperna är färskare då barnen får del av dem. Undervisningen blir ett befruktande möte.

Familjen blir utgångsläget för hela

"skol"-ideologin. Det är alltså inte den nuvarande svenska skolans situation som bestämmer den. Inte heller samhället i övrigt kan bli utgångspunkten. Och för att ta reda på vad familjen egentligen är för något så tvingas vi att gå till Bibeln.

Arne Imsen: — Vi måste tillbaka till familjen. Det får vi helt enkelt göra klart för samhället. Gud har tilldelat oss den uppgiften och det måste vi genomföra oavsett motståndet.

Pilgrimsskolan blir alltså ingen "skola" som institution. Familjen blir utgångspunkten. Bildning och fostran blir en naturlig del av familjelivet. Hela tiden handlar det om naturliga relationer och former. Detta till skillnad från dagens konstlade utbildningsfabriker.

— Pilgrimsskolan måste vara en livsform. Inte en skolform. Saker som läroplan, klassrum, yrkesauktoriteter och den överbetonade akademiska drillningen är livsfientliga och måste ersättas med naturligare former.

Pedagogiken är ett hinder

— Utbildningssamhällets moderna pedagogik är ett hinder för att nå fram till bildning. Det är bildning vi skall ha, inte utbildning. Skolanstalterna skapar mängder av utbildade experter och specialister som saknar vad vi kan kalla för bildning. Man ger specialundervisning inom vissa områden och får experter som vet mycket inom en smal och begränsad sektor. Men dom saknar ett brett kunskapsregister. Man ges också konsumtions- och produktionsideal som bestämmer människovärdet i rik eller fattig. Vi måste få helt andra värderingar. Det viktigaste är inte att

Forts. sid 17

Barnuppfostran i hem, skola och samhälle

Tal av Arne Imsen

□ Barnuppfostran i hem, skola och samhälle är ett brännande ämne. Det jag vill föra fram är det dock få som idag talar om. Ändå är det ingenting nytt. Först vill jag påpeka att jag inte har hämtat upp mina åsikter från några pedagogiska moderörelser. De kan nämligen vara upphöjda till skyarna ena årtiondet men färdiga att förkastas i nästa. I allmänhet har då skolorna fått fungera som laboratorier för pedagogiska experiment. Vad experterna sysslat med har legat högt ovan föräldrarnas huvuden. De har önskat bestämma över både vad föräldrarna skall tro och hur de skall tro. Så har de berövat dem alla normer och ideal.

Det finns många skolmodeller i historien att hämta upp ideal ifrån. Antiken, medeltiden, upplysningstiden och industrialismen hade var sitt speciella utbildningssystem. De modeller man skapade och utvecklade passade dock bara för sin tid.

Bibeln är bästa lärobok i pedagogik

Finns det inte då tillförlitlig kunskap om barnuppfostran som skulle kunna gälla för alla tider? För en väckelsekristen är bibeln den enda källan. Bibeln är en utomordentlig lärobok i pedagogik, sociologi och psykologi, helt oersättlig, ja, i särklass den bästa. Den spänner över en stor tidsrymd och tecknar olika kulturer, utvecklingsstadier, ekonomiska system, strukturer, miljöer och samhällsförhållanden. Därför kan den också ge vägledning i både primitiva och kultiverade förhållanden.

Ändå är inte bibeln i första hand given som lärobok i dessa ämnen utan till livsorientering i evighetsfrågan. Människan är inte bara atomer och molekyler eller kött och ben. Bestod människan av bara kropp, skulle vi kunna

tömma allt vetande om henne enbart genom att studera kemi och fysik, biologi och psykologi. Människan är något mera.

Människan skiljer sig från den övriga skapelsen genom att det finns en gudslighet hos henne ifråga om kunskap och intelligens. Människan skall inte styras av instinkter utan ledas av förmågan att magasinera kunskap, lära av erfarenheten och bruka intelligensen. Människan är mer en kropp inplanterad i tiden. Hon är en andevarelse för vilken en annan livsdimension gäller. Hon upphör inte att leva även om det biologiska livet tar slut. Livet fortsätter i en annan form och i en annan kropp genom uppståndelsen. Det är kristendomens centrala frälsningssanning och det kommer därför också att prägla en kristens hela livsföring på livets alla områden.

På kollisionkurs med statens skola

För en kristen måste alltså skolan ha en mycket konstruktiv funktion. Målsättningen måste vara att bevara familjen och upprätthålla föräldraauktoriteten. Det innebär i praktiken kollisionkurs med statens skola. Det är nämligen en fundamental förutsättning att skolan inte åtar sig några som helst fadderfunktioner och ställföreträdande uppgifter, utan hela tiden verkar för att familjen bevaras intakt och föräldraauktoriteten respekteras.

Kraven skulle kunna formuleras så här: Rehabilitera de trasiga familjerna! Återerövra föräldraauktoriteten!

Nu står det emellertid klart att samhället aldrig kommer att kunna uppfylla dessa krav därför att samhället saknar förutsättningar för det. Vad samhället erbjuder är skenlösningar av den enkla anledningen att det i stället för att angripa de djupare liggande orsakerna till skolans kaotiska situation,

endast förmår att ta itu med symptomen — disciplinproblemen, rotlösheten och ungdomsproblemen.

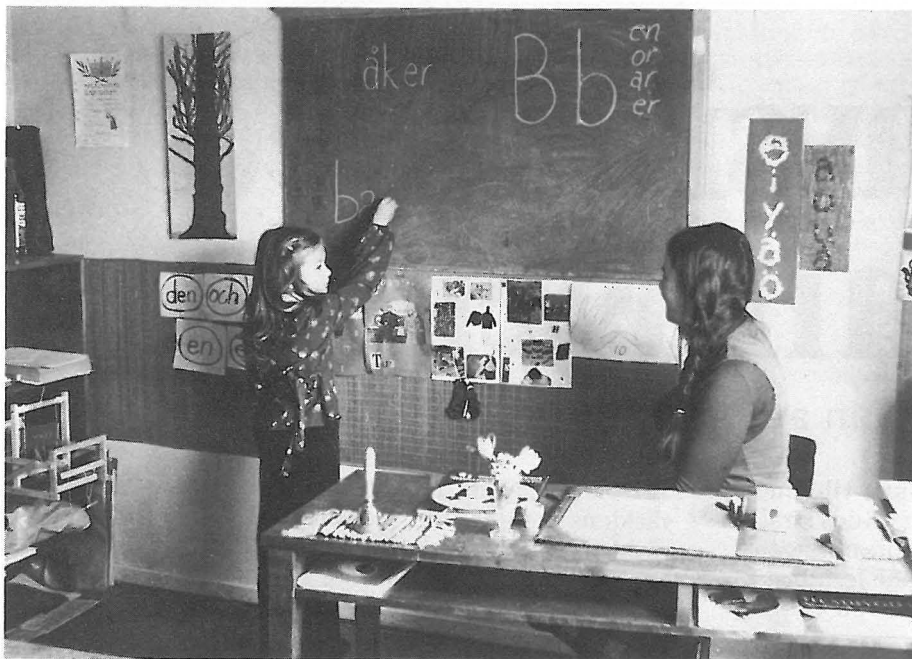
Hemmet och familjen måste återupprättas om det skall gå att komma tillrätta med de stora problemen i skolan. Det finns ingen samhällelig institution som med större framgång kan överta familjens funktion. Den naturliga miljön för fostran och utveckling är hemmet. Det är hemmet som bäst kan erbjuda den värme, gemenskap och kreativitet som är nödvändig för att odla och förädla de naturliga relationerna mellan generationerna.

Det verkar som om man i vårt samhälle inte förstår eller vill förstå det här. Naturligtvis har det sina djupa orsaker. Den ekonomiska faktorn har kanske mer än någonting påverkat utvecklingen i vårt land. I förgrovd form skulle man kunna säga att skolan fostrat människor för industrisamhällets behov av producenter och konsumenter.

Emotionell träning viktigare än intellektuell

Vad barnen och ungdomen behöver är inte bara intellektuella färdigheter. Varje människa behöver träning också på andra områden, först och främst emotionell träning. Det räcker inte med yrkesmässiga reaktioner till omgivningen. Människan måste ha personliga relationer, sådana som utvecklas i gemenskap med far, mor och syskon. Den emotionella träningen är viktigare än både intellektuell och social träning.

Hur skall då barnens fostran gå till? Den viktigaste och naturligaste pedagogien är mor. Hon är oersättlig, därför att hon av naturen är utrustad med speciella gåvor som tillhör fostrargärningen. Men moderns plats är i familjen. I vårt samhälle håller dock familjen på att brytas ned. Ja, inte bara det. Bitar av den integreras dessutom med samhällets

”Skolan måste få en annan funktion än vad den har idag. Först när hemmet och familjen återupprättats kan vi räkna med en annan kvalitet hos våra barn.”

s.k. människovårdande institutioner, och föräldrarna fränknes på så sätt nästan sin förmåga att själva fostra sina egna barn.

Ett annat slag av träning barnen behöver är social träning. De behöver lära sig att umgås med varandra. Det kräver ett mycket brett register av medel och metoder: uppmuntran, tröst, tillrättavisning, förmaning och bestraffning. Vid talet om bestraffning tycks dock människor bli frustrerade och få behov av att ge uttryck för en slags moralisk indignation. Indignationen är dock oberättigad bara därför att de som indignerats inte är medvetna om den sanna verkligheten. Människor vill sätta likhetstecken mellan tillrättavisning och hämnd. Men tillrättavisning har aldrig hämnens uppsåt. Det normala är att far, mor och syskon kan tala öppet och förtroligt med varandra. Men det är också naturligt att de någon gång kan gräla med varandra. Tyvärr är en av de stora olyckorna i vårt samhälle att vi med felaktiga metoder bekämpar laddningarna i vårt eget väsen. Vi ackumulerar dem tills reaktionen kommer i form av alltför våldsam urladdning.

Är det nödvändigt att använda aga?

Det handlar om tillrättavisning och inte om terror och sadism mot oskyldiga barn. Man kan inte isolera det som har med tillrättavisning och bestraffning att göra från sitt naturliga sammanhang. Till fostran hör nämligen flera element. Det behövs uppmuntran för att inte ett vacuum som skapar svårigheter skall uppstå. Tröst behövs också av samma orsak. Men det räcker inte. Det behövs

också fasthet och beslutsamhet ifråga om tillrättavisning och bestraffning.

Man har frågat om det är nödvändigt att använda aga. I verkligheten handlar det inte om huruvida aga skall användas. Det är fråga om vem som utför den. Om föräldrarna underlåter att utöva sin naturliga auktoritet, överlämnar de sina barn åt andra krafter. I stället för föräldratvång blir det kamrattvång och kamrattiktatur. I stället för föräldrarnas kärleksfulla tillrättavisning, blir det kamraternas mobbning eller andra former av misshandel. Varenda människa kommer någon gång att vara föremål för tvång och bestraffning. Frågan är var det skall äga rum och vem som skall utföra det. Ifråga om barnen är det naturliga givetvis att föräldrarna fostrar dem.

Människorna idag är historielösa

När man idag ser samhällets reaktioner, förvånas man över att ett kultursamhälle kan agera som om det vore traditionslöst och historielöst. Det är som om människorna idag sutte inne med alla lösningar på livets problem. I verkligheten saknar vi mer än någonsin förutsättningar att skapa normala relationer mellan människor. I övermod har vi förkastat normer och ideal, som människor före oss fann inte bara nödvändiga utan också inspirerande.

Alltefter som samhället blir specialiserat och vi får fler experter, tenderar samhället att underkänna föräldrarna. Det berövar dem succesivt deras naturliga möjligheter att utöva sitt föräldraskap. Den tendensen går igen i varje kultur, som blir alltmer specia-

liserat. I vårt samhälle är det uppenbarligen ekonomiska orsaker som ligger bakom. Den ekonomiska utvecklingen har givit medborgarna falska ideal, t.ex. konsumtionsidealet. Man bedömer saker och ting utifrån helt andra värderingar. Speciellt synen på familjen har radikalt förändrats. Idag håller familjen på att upplösas med fruktansvärda konsekvenser för den mänskliga gemenskapen som följd. I stället för att få naturliga och normala relationer får vi yrkesrelationer.

Med det konsumtionsideal vi anammat, har vi också fått för oss att ju mer vi konsumerar, desto rikare är vi. Människans bildningsnivå bedöms likaså utifrån det antal år hon har gått i skolan utan att knappast någon hänsyn tas till de faktiska kunskaper hon förvärvat under skoltiden.

Skolan påverkar alltså människan till att inrikta sig på att nå fram till de mål som samhället sätter upp. Den som inte når upp till dem får stora svårigheter att hävda sig, ja, de kan i vissa fall ingjutas känslan av att vara en andra klassens medborgare. Samtidigt har vi fått en övertro på akademiska betyg. Människor överlämnar sina barn till experter som har betyg utan att ta reda på vad vederbörande äger av personlig mognad och erfarenhet. Det finns ingenting som säger att den som gått på seminarium eller universitet och förvärvat sig akademiska betyg, för dens skull är lämpad för undervisande funktioner.

Skolan är vårt sekels största fiasko

Varifrån har vi då fått vår skolideologi? Vem har bestämt vad våra barn skall läsa i skolan? Och hur kan det ske? Skolan och utbildningssamhället är vårt sekels i särklass största fiasko. Skolan har som institution ingen funktion att fylla. Den har mest fått fungera som fadderinstitution får dåliga hem. De dåliga hemmen är i sin tur resultatet av en process som vi inte bara bejakat utan till och med eftersträvat. Vi har sökt välstånd. Vi har fått det, men vi har förlorat våra barn.

Många inser idag att vi använt våra möjligheter och resurser på fel sätt. I stället för att vandra emot paradiset som Herren har kallat oss till, har vi försökt att med filosofiska ideer och med tekniska och ekonomiska resurser bygga ett paradiset i tiden. Påverkade av vår tids modefilosofer har vi byggt upp ett system som skulle befria oss från otryggheten. I stället har vi fått smaka något av helvetets insida. Och om ännu inte många vuxna själva fått göra den erfarenheten kommer i varje fall barnen att få göra det.

Skolan måste få en annan funktion än vad den har idag. Men det kan bara ske genom att hemmet och familjen återupprättas. Först när det har skett kan vi räkna med en annan kvalitet hos barnen.

Guds avsikt med församlingen

Predikan av Arne Imsen, del I

Det är absolut nödvändigt att känna till Guds avsikt med församlingen. Medan Guds frälsningsverk gäller hela skapelsen, är församlingens uppgift begränsad till att enbart vara Jesu brud. Är hon trolös, faller hon och blir en sköka.

Församlingens frestelse är att luta sig mot världens makter. Det leder till en alltmer inomvärldslig och jordnära prägling. Församlingens enda uppgift är att arbeta för att människor skall bli frälsta så att brudeskaran blir fulltalig.

Matteus evangeliums 24:e och 25:e kapitel är en komprimerad beskrivning av speciella företeelser som går av stapeln i snabb takt under en mycket kort period. Man kan fråga sig varför Jesus uppehåller sig så ingående vid ting som handlar om ändens tid. När det gäller förvecklingarna i världen på de sociala, politiska, ekonomiska, militära och kulturella områdena, begränsar han sig till att visa hur människornas strävanden kulminerar i upplösning, kaos, sammanbrott och slutligen omstörtning. Och han beskriver olika områden som fullkomliggöras och manifesterar sig i globala rörelser.

I Matt. 24:6 säger han: "Men därmed är ännu icke änden inne." Det handlar alltså om en kort period. Han säger också: "Men den som är ståndaktig intill änden, han skall varda frälst!" Och: "Detta evangelium om riket skall bli predikat i hela världen, till ett vittnesbörd för alla folk, och sedan skall änden komma."

Uppenbarligen handlar det här om en mycket kort period som beskrivs som ändens tid. Det som Jesus talar om här, berör egentligen inte församlingen, och ändå är det helt uppensamt till Jesus talar om en mycket intensiv missions-epok. Han säger nämligen: "Detta evangelium om riket skall bli predikat i hela världen, till ett vittnesbörd för alla folk." Det är alltså en oerhört intensiv missionsepok i samband med ändens tid, och det är uppenbarligen inte församlingen som är redskap för den.

Han säger: "Ty såsom ljungelden, när den går ut i öster, synes ända till väster, så skall Människosonens tillkommelse vara." Och: "Där åteln är, dit skola rovfåglarna församla sig. Men strax efter den tidens vedermöda skall solen förmörkas och månen upphöra att giva sitt sken, och stjärnorna skola falla ifrån himmelen, och himmelens makter skola bäva."

Här har vi ytterligare en beskrivning av fenomen som äger rum i den fysiska och materiella världen. Uppenbarligen kan de iakttagas av hela världen. Jordbävningar och andra tecken skall på ett speciellt sätt ackompanjera budskapet om riket. Det skall alltså bäras fram under ett speciellt yttre tryck, och det skall manifesteras sig på ett sätt som aldrig tidigare någon gång i historien, eftersom det är frågan om en upptrappning av en helt ny och annan karaktär.

Frälsningen inte bara för människan

Här har vi preludierna till en ny tidsålder, preludierna till frälsningsverkets fullbordan. Rättfärdiggörelsen är alltså inte begränsad till enskilda människors rättfärdiggörelse, utan Skriften talar om att skapelsen skall frigöras ifrån den förgängelse som den ofrivilligt har blivit lagd under. Skapelsen skall alltså födas på nytt, och vara med om en rättfärdiggörelse- och förlösningssakt som bibeln talar om på flera ställen. Men fram till den tidpunkten sker det stora förändringar på olika nivåer.

Bibeln säger exempelvis att satan skall kastas ner på jorden under speciella förhållanden, och det sammanhänger tydligt med en förändring i själva luft-himlen.

Det kommer också att ske förändringar i det bibeln kallar tronhimlen. Det sker alltså förändringar först i den osynliga andevärlden, och detta i sin tur manifesterar sig i mänskligheten som uppenbarligen polariserar två mycket fientliga maktkonstellationer. Vi ser det i Skriften.

Här konstateras bara att "strax efter den tidens vedermöda skall solen förmörkas och månen upphöra att giva sitt sken. Stjärnorna skola falla ifrån himmelen, och himmelens makter skola

bäva. Och då," säger Skriften, "skall Människosonens tecken visa sig på himmelen, och alla släkter på jorden skola då jämlra sig."

Då kan man undra vad det handlar om för tecken som är helt annorlunda till sin art än allting annat. Det kan inte ha med förändringar att göra. Lågg märke till: "Människosonens tillkommelse", "Människosonens tecken" och "Människosonens dagar". Vad är det för något som åstadkommer detta resultat, att tecken visar sig på himmelen och alla släkter jämlrar sig och man skall få se Människosonen komma på himmelens skyar med stor makt och härlighet?

Skriften talar om himmelska skaror och om jordiska skaror. För att vi ska förstå det här, så talar Jesus om *de utvalda* som vid den här tidpunkten uppenbarligen befinner sig på jorden. Och att dessa utvalda icke är de kristna kan vi förstå. De utvalda finns i flera betydelser: "utvald till Kristi brud" — det är en sak, men här är det utvalda i en annan betydelse. Det är utvalda för något speciellt, med speciell avsikt, under speciella betingelser och med en alldeles speciell utrustning. Vi läser om den som blev upptagen och den som blev lämnad kvar. Att det heller inte kan beröra församlingens uppräckelse kan vi nog fastslå. Det finns en talkombination: 2 — 2 — 2, alltså 3 x 2 som kommer igen. Två är ute på marken, två är vid kvarnen, två ligger i samma säng. En blir upptagen, och en lämnas kvar. Det är också en skara under helt speciella villkor, en skara som inte är med i församlingen, eftersom församlingen redan är borttryckt.

Självklart är det inte bara ett litet fåtal kristna bekännare som skall frälsas. Gud skall frälsa hela skapelsen. Det är hans mål. Men det är ju självklart väldigt viktigt att vi som är Jesu Kristi församling förstår vad som är vår uppgift, så att

vi inte engagerar oss i uppgifter som hör en kommande tidsålder till, uppgifter av politisk, social eller kulturell karaktär.

Vi kan ställa frågan så här: Vad är egentligen den kristna församlingens primära uppgift? Innan den här tidsåldern går in i en ny epok, vad är församlingens uppgift nu? Kan församlingens primära uppgift vara att reformera och förbättra världen?

Det är väldigt svårt att tala med människor av den anledningen att de har en tendens att bli så ytliga. Det använder Ordet på ett mycket förflackat sätt. De säger: "Vi är jordens salt, vi är världens ljus." Och så säger man: "Icke kan väl staden som ligger på ett berg döljas? Och eftersom vi är jordens salt skall vi göra vissa saker för att kunna fungera så."

Tidstecknen inte givna för församlingen

Men det står ingenstans att vi blir salt när vi gör någonting. Och det står heller inte att vi blir världens ljus när vi gör någonting. Det handlar inte om speciella funktioner, utan det handlar om det unika liv vi representerar i tiden, som är så åtskilt från allting annat, eftersom den kristna församlingen utgör någonting alldeles specifikt. Församlingen hör egentligen inte tiden till, och därför är frågorna om tidstecknen inte så speciellt intressanta för församlingen.

Tidstecknen är inga signaler som helt plötsligt skapar oro i lägren och gör att kristna människor som anar allvaret desperat börjar bedja, lova och tacka, eller bli fromma och snälla för att vara redo möta Jesus.

Då vi säger att Jesus kommer, så behöver vi inte ha hjälp av någon sorts tidsattribut, så vi kan säga: "Jesus kommer snart". För en kristen, döpt i den helige Ande, kommer han alltid snart. Så var det i den urkristna församlingen. Och det har med Anden att göra, därför att församlingen lever i evigheten och oändligheten. Genom Anden är tidsbegreppen sprängda. Och vi upplever verkningarna av detta att för Herren är en dag såsom tusen år, och tusen år såsom en dag. Om Jesus kommer om tusen år, så blir det alltid för församlingen att "Jesus kommer snart." Därför att den representerar evigheten, och har upplevt att helig Ande har gått in i tiden och förvandlat rums- och tidsbegreppen. Så två tusen år är en mycket liten tid. Det är några sekunder, mätta med evighetens mått.

Tidsbegreppen förlorar totalt sitt värde då den helige Ande kommer, och därför kommer tidstecknen inte att vara särskilt intressanta för församlingen. Det är inte speciellt intressant för de kristna att Israel samlas nere i sitt land och Jerusalem blir en självständig stad med israelisk administration, att vi ser Mellanöstern bli föremål för makternas

intresse, och problemen där fokuseras i världsmedvetandet.

Mer än detta är att Anden är här, och att vi upplever evigheten redan här. Vad vi skall göra klart för oss är att de här tecknen pekar framåt mot en händelse för andra än de kristna. De kristna skall vara smorda av den helige Ande och de skall leva i förvisningen att Jesus är här. Och jag behöver inte ha tidstecknen som hjälpmedel för att få klarhet i de här ting, det sker genom Anden.

I Uppenbarelseboken ser vi något om de olika skarorna som uppenbarligen fungerar under olika korta perioder och på olika nivåer. Det finns himmelska skaror, det finns jordiska skaror, det finns martyrskaror som vi möter i Skriften.

När det gäller undervisningen om inseglen i Uppenbarelseboken får vi en utvidgning av Jesu egen undervisning i Matteus 24 och 25. Läser man om inseglen, så har man ytterligare fakta eller händelser som mera detaljrikt beskrivs, och de berör i stort sett samma förhållanden som Jesus har undervisat om i Matt. 24.

Skaran vi nu skall läsa om, finns också omnämnd i Matt. 24, fastän på ett något beslöjat sätt. Och i Upp. 6:9 sägs det: "Och när det bröt det femte inseglet, såg jag under altaret de människors själar, som hade blivit slaktade för Guds Ords skull, och för det vittnesbörd som de hade. Och de ropade med hög röst och sade: "Huru länge, du helige och sannfärdige Herre, skall du dröja att hålla dom och att utkräva vårt blod av jordens inbyggare?" Och åt var och en av dem gavs en vit, fotsid klädnad, och dem blev tillsagt att de ännu en liten tid skulle giva sig ro, till dess jämväl *skaran* av deras medtjänare och bröder, som skulle bli dräpta likasom de själva, hade blivit fulltalig."

Vi läser här om dessa fruktansvärt dramatiska händelser och den våldssamma död de här människorna ryckts ur tiden med.

Församlingens uppgift är begränsad

I Rom. 11 talar Paulus om en skara som skall vara fulltalig, och här har vi svaret på frågan om vad som är församlingens primära uppgift. Församlingen har inte några andra uppgifter än den som har blivit den anförtrödd. Vi har inga andra fullmakter än dem som blivit oss givna, och de kan vi inte själva godtyckligt utvidga eller förändra. De är faktiskt begränsade med avseende på uppgiften, och de är helt och hållet bestämda med avseende på målet.

Församlingens betydelse här förefaller vara ganska stor, eftersom man kan förkorta och påskynda.

Om vi läser Rom. 11 talas där om två folk med olika bestämmelser, som

Forts. sid 16

Kom ut i ljuset, människa!

Av
Ingegerd Gustafsson

□ En pojke, som var född blind, opererades i ögonen och fick sin syn. Efter operationen vågade man ej låta honom se det fulla dagsljuset. Man tog första gången av hans bandage, medan hans rum upplystes av ett svagt stearinljus. Han frågade då, om detta ljus var solen. Nästa gång fick han se rummet i en starkare lampas ljus och frågade återigen, om det var solen han såg. För varje starkare ljus han såg trodde han att det var solen, tills han sett månen på himlafästet. Men en dag fick han se det verkliga solljuset, då frågade han intet mer.

Lika litet behöver den fråga om kristendomens absoluta sanningshalt som fått sina andliga ögon öppnade och erfarit den andliga solens värme och kraft. Likväl är det många människor i dag som vandrar i mörkret, därför att de är rädda för det okända. Jesus säger: "Kommen till mig i alla som arbeten och äro betungade, så skall jag giva eder ro".

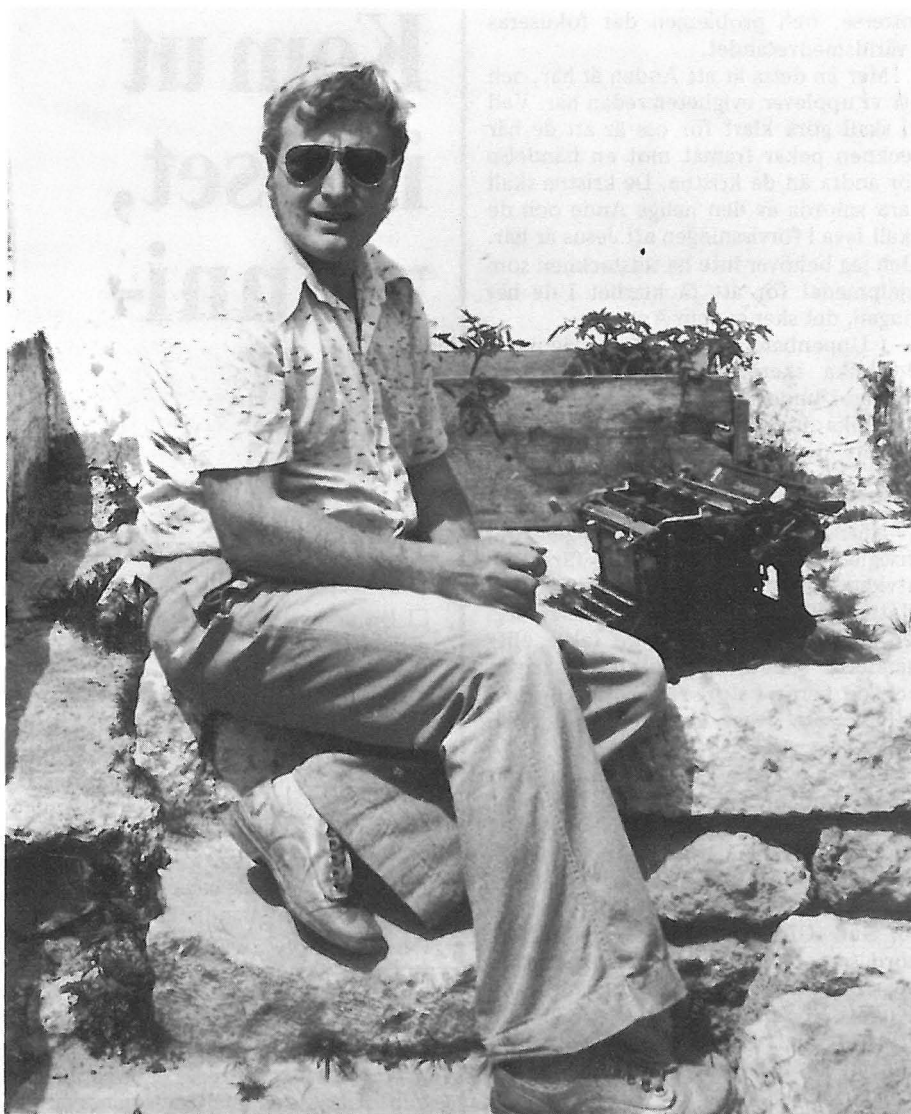
Det var de under synder betungade som sökte Jesu hjälp, då han vandrade på jorden. Förhållandet är detsamma idag. Petrus upplevde sin ovärdighet, då Jesus kom honom nära. Ja, allt vad publikaner och syndare hette kom för att höra om Jesus och många upplevde hans frälsnings nåd.

Sackeus med mycket oärligt guld i sin ficka kom.

Den samaritiska kvinnan kom. Förlorade söner och döttrar av alla slag kom och fick uppleva verklig frälsning. Ingen av dem visades bort eller kastades ut.

Kom också du idag som har synd på ditt samvete. Herren ska ge dig den rätta och verkliga hjälpen. Alla de som på Jesus tid ej ville ge Gud rätt i sina liv, blev borta. En rik yngling gick bedrövad bort i stället för att komma till Jesus. Den som kommer till Jesus får uppleva det som människosjälen mest av allt behöver, nämligen Guds frid.

"Då vi alla hava blivit rättfärdigjorda av tro, hava vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus." Rom. 5.

Lasse Andersson i Acro Korint, Grekland.

Midnattsropet träffade den nya storfamiljen i Grekland

Lasse Andersson:

– Det ligger i evangeliets natur att det måste ut!

– Efter allt vad vi upplevt här i Grekland, förebrår man sig själv för att man inte åkte tidigare, berättar Lasse Andersson för en besökande Stina Fridolfsson.

Efter flera år på Midnattsropet blev missionskallelsen för stark. Redaktören tog resolut avsked från Sverige för att mitt i Europas befolkningscentra nå en ny grupp människor.

Första gången vi mötte uttrycket MARANATA var i ett brev som Paulus skrev till Korinterförsamlingen. En skriftlig hälsning till påminnelse och tröst att Jesus kommer snart tillbaka.

När jag för några veckor sedan besökte Korint, möttes jag av detta maranatarop, men nu förkroppsligat i en grupp människor som med hela sitt liv förmedlade detta budskap så fyllt av förmaning, tröst, varning och glädje: Maranata – o, du vår Herre kom!

Man vet inte riktigt var man ska börja, när man vill förmedla intryck från storfamiljen i Gamla Korint.

Kanske vid matbordet, där barnen med knäppta händer och klarblå ögon i korus läser: "Gode Gud, välsigna maten, amen!" Och så den enkla maten: Grönsaker, spaghetti, bröd, lök och litet kött ibland. Och naturligtvis olja och oliver. Cementgolvet, med stora, svenska tras mattor. Två rum, med små fönster och fönsterluckor på grekiskt vis. Ett litet kök, där man kan stå bara en person i taget för att laga mat på den lilla gas-spisen eller diska i en röd plastbalja.

Nätterna är fortfarande väldigt råkalla. Inomhus är det förresten rätt även mitt på sommaren. Solhettan förmår aldrig riktigt torka upp stenhusens källarluft. Ute är däremot sol och värme. Medelhavsklimat, med allt vad det innebär.

Britten, Sonja och Lilian delar upp hushållssysslor och barnpassning så att de var tredje dag har möjlighet ägna sig åt språkstudier och annat. Lasse snickrar och lagar för att få möbler så att det räcker både för dagsbehoven och till husförsamlingsmötena.

Den ivrige Lasse, Midnattsropets välkände skribent och redaktör, som med levande, klarblå barnaögon och rufsig linlugg upptäcker livet med samma entusiasm dag efter dag, satt stilla i ett hörn på gården och sandpappade en karm han snickrat till en trasig stol. Då passade jag på ställa några frågor om hans nya tillvaro som husfar i storfamiljen vid Medelhavets kust. Och Lasse, överfull av energi och intryck, skildrade hur han upplevde miljön och uppgiften här:

– Hela min tid har jag tänkt på Europa

– Det ligger i evangeliets natur att det måste nå ut. Det finns en dynamik i Ordet. Den som mottar det blir aktiv. Måste vidarebefordra det. När jag åkte hitned, så räknade jag med att allt kunde bli ett fiasko. Jag hade inte så höga ambitioner för egen del. Men jag höll på att bli en religiös tyckare och expert. Kom alldeles för långt ifrån det genuina stadiet där man personligt överlämnar

evangelium till de ofrälsta. Och jag tänkte som så: OM vi kommer in i rätt uppgift — vilken enorm betydelse det kan ha för massor av människor!

— Hela min tid som kristen har jag tänkt på Europa. Skeendet i vår världsdelen har ju alltid haft enorm betydelse för hela världen. Politiskt, ekonomiskt och religiöst. Här i Europa har vi väldiga befolkningscentra. Och stora ungdomsskolor från välfärdsstaterna; blasé på livet. Vi vet ju också av Guds Ord att Europa kommer att drabbas fruktansvärt av vredesdomen.

Lasse tittade allvarligt bort över Akro Korint och de små idylliska husen med oliv- och apelsinodlingar, vinstockar, får och höns. En värld ganska omedveten om det han talade om. Ett stenkast från maranata-familjens skära hus finns de världskända utgrävningarna från det Korint där Paulus en gång stod inför rätta. Hit vallfärdar femsextusen människor varje dag när det är säsong för att titta på utgrävningarna.

— Efter allt vi upplevt här, förebrår man sig själv att man inte tidigare åkte iväg. I denna jet- och turistålder, med möjligheter få kontakt med människor från hela världen. Men å andra sidan har varje dag, ända in i sista veckan hemma i Sverige, varit en oerhört viktig och rik lärotid. Man har fått lära sig mycket som är oundgängligt här.

— Det var en otrolig överraskning möta en levande församling i Korint. Det hade man aldrig väntat sig. Det var en erfarenhet som stämde till ödmjukhet och förnyat förtroende för att församlingens Herre har läget i vår arma värld under kontroll. Det är inte människor som styr församlingens utveckling. Den är i sanning ett verk av Gud.

Vi har kommit rakt in i ett märkligt andligt skeende. Här finns en levande, lovprisande syskonskara. Vår uppgift i

detta land är densamma som i Sverige. Mitt i församlingsarbetet och den religiösa verksamheten är det något som bara går rundgång. Liksom hemma, saknar man konsekvenserna av den kristna tron. Det talas i vår tids ekumeniska möten mycket om evangelisation och trovärdighet. Ska man kunna vinna dagens tänkande, sökande ungdom, så måste bibelns kärlekstanke finnas förverkligad i vardagen.

— Här är inte samhället så uppfrätt

I detta land är inte familjeinstitutionen dödligt sårad och samhället så uppfrätt som i Sverige. Allt är här fortfarande mycket friskare och sundare. Storfamiljsbegreppet är därför inte aktuellt på samma sätt som hemma. Man har kvar de naturliga relationerna till släkt och vänner; utan klyftor.

Men i församlingen finns ett oerhört kapital; en fond av kärlek som aldrig kommer till användning. Den stängs in i alltför små celler. Församlinglivet här kan bli mera meningsfullt genom att man möts oftare och delar med sig av både materiella och andliga välsignelser, efter mönsterbilden vi har i Apostlagärningarna.

Lasse avslutade sitt snickeriarbete, och skruvade fast den nya stolkarmen där den gamla suttit, under det att hans fru Britten belåtet konstaterade att sådana talanger hade han aldrig visat prov på i Sverige. Men Lasse lyssnade inte på henne. Han var helt upptagen av visionen om maranatabudskapets fortplantning i världen.

— Ett tag, då vi hade det svårt här — ingen kontakt med grannarna, alla verkade misstänksamma mot oss — då tänkte vi att vi blev väl tvungna åka hem med ett misslyckande. Då beslöt jag mig för

att i alla fall ägna hela min tid åt att verka för mission. Uppmuntra så många som möjligt att åka ut och förmedla den enorma undervisning vi fått ta emot.

Men då fick vi hjälp av två änglar. ("Änglarna" är Lilian Dahlberg och Sonja Sandvik, som kom från Sverige!) Utan Sonja och Lilian, med den gedigna bakgrund och skolning de har från storfamiljen och arbetet på Johannelund och Gamla Bro, hade vi knappast orkat stanna kvar. Tillsammans med dem har vi fått växa ihop till en storfamiljsgemenskap efter erfarenheterna på Johannelund, som betytt så enormt mycket för oss alla.

— Hade man inte fostrats på Johannelund, hade det aldrig gått anpassa sig efter förhållandena här, inföll Britten.

— Hit kommer ungdomar som är på luffen

— Sedan började ju mycket hända. Vi har nu kontakt med en hel grupp nyfrälsta greker. Hit kommer ju också turister. Ungdomar från Norra Europa och Amerika, som flytt från den meningslösa, materiella livsstilen man har i dessa välfärdsstater. De går på luffen här i Grekland. Somliga är på väg mot Orienten, men kommer inte längre än hit. Här är samhället öppet, och miljön kanske tillräckligt orientalisk för dem. Det är upprörande och genant, att alla dessa människor inte fått möta evangelium i de länder de kommer ifrån. Länder där ändå så många väckelserörelser dragit fram. Maranatabudskapet är precis svaret på vad de saknar.

Britten föll nu in:

— Vi tyckte när vi åkte iväg, att lika väl som vi levde och bodde i Sverige, kunde vi väl åka till något land i södra Europa och bara leva. Så får vi väl se vad som händer.

Och aldrig har jag så konkret sett hur Ordet förkroppsligat i människor som vill gå in under Jesu villkor på jorden, kan få inflytande. Lasse har sjuårig folkskoleutbildning, och den nödtorftiga engelska han lärde där, kan ibland vara svår att förstå. Men när han vittnar i församlingen, tolkad av den lille nitiske evangelisten, anar man att den unga familjen från Sverige, med fyra småbarn och fullt sjå med bara den dagliga tillvaron, vunnit ett väldigt förtroende och fått stor plats i hjärtan hos människorna i församlingen. Den frigörande maranatatonen tränger sig fram, trots språkbarriärer och praktiska problem. Ja, man försäkrar att livets lagar fungerar.

Pilgrimsskolan har startat också här. Sonja är lärare, och eleverna är Andreas och Hanna, som har tre lektioner per dag. Läsning, skrivning och räkning står på schemat. Skolböckerna är från Pilgrimsskolan i Sverige.

Varje fredag samlas hemma hos stor-

Vänd!

Pilgrimsskolan har startat också här. Sonja är lärare och Andreas och Hanna är elever.

Till Grekland kommer turister från hela världen för att studera hur den västerländska kulturen började.

► familjen Lasse Andersson i Gamla Korint några vänner de fått speciell gemenskap med. Man beder, sjunger och vittnar. Vi som kom på besök från Sverige deltog med liv och lust i husförsamlingsmötet. Det var en förunderlig känsla i sången. Vi letade rätt på sånger som finns på både svenska och grekiska, och sjöng allesammans för full hals på vårt eget tungomål: "O, store Gud", och "På vägen hem, mitt hjärta må du sjunga." Så knöt vi dessutom kontakt via engelska spåket.

Släpade med sig sin fästmö

Sista fredagen innan vi skulle åka till Sverige, satt en blandad skara med. Tre ynglingar i 20-årsåldern. Studenter och arbetare. En av dem, frälst sedan fyra veckor, och ännu inte döpt, hade lyckats släpa med sin fästmö. Arg och misstänksam var hon, kritiserade allt hon hörde, och kände sig tydligen väldigt hotad av sin fästmans nya livsinnehåll. Hon hade knappt sett en bibel förr. En annan av pojkarna hade sin far med. Både fadern och modern har sista tiden gått på möten i den fria församlingen. Just denna kväll märktes det tydligt att pappan längtade efter frälsningsvisshet. Han frågade förundrat hur man blev andedöpt, och sög hungrigt i sig varje ord och ton i vittnesbörd och sång.

Fruktsalladen vi gjort att bjuda på, fick stå orörd kvar i köket. Det blev aldrig tid och tillfälle för den. När våra grekiska vänner sent omsider gick hem, grep den längtande fadern våra händer: "Bed för mig!" sa han på stapplande engelska. Fästmön till vår nyfrälste vän försökte vara tuff: "Jag vill förstå innan jag tror!" sa hon. Men verkade ganska omtumlad.

Måndagen kom en del vänner som spontant strålade samman hemma hos den svenska storfamiljen för att sedan åka och hälsa på i ett hem där man börjat söka sig in på frälsningens väg. Flera av familjens ofrälsta vänner kom också indroppande, och vi var omkring tjugo personer samlade. Det verkar som om den sekulariserade greken lätt får för sig att all religiös verksamhet utanför ortodoxa kyrkan styrs av Jehovas Vittnen. Det beror naturligtvis på att dessa outtröttligt knackar dörr med sina skrifter och vittnesbörd. Nu blev här en diskussion om lärofrågor i anknytning till vad man hört Jehovas Vittnen påstå. Sedan vittnade både svenskar och greker, och utbytte andliga erfarenheter. En av de nyfrälsta bröderna talade ivrigt om att han fått ett ord under vårt lilla husmöte tidigare. Så slog han upp Rom. 10:9: "Ty om du med din mun bekänner Jesus vara Herre och i ditt hjärta tror, att Gud har uppväckt honom från de döda, då bliver du frälst." Han riktigt strålade, när han läste upp detta ord som sitt personliga vittnesbörd.

Avslutningsvis sjöng vi Jesusfolkets hallelujakör — litet försiktigt, för att

grannarna i lägerheten under inte skulle bli störda. Värdepåret, som själva fortfarande inte riktigt kommit igenom till medvetet andligt liv, var påtagligt gripna. Fadern höll ett litet tal:

— Ni som åker hem till Stockholm på fredag, jag har en önskan: Att ni vill bedja för mina vänner här, så de blir frälsta! Och hans ogudaktiga vänner satt och skruvade på sig, besvärade och rörda. För bara en månad sedan, hade deras förebedjare själv aldrig velat höra talas om Gud. När vi skulle gå, fick plötsligt modern en snilleblint:

— Kan ni inte komma till oss på fredag? Så kan vi varannan fredag vara hos er, och varannan hos oss?! Förslaget togs emot med stormande förtjusning av båda parter. När vi stod ute vid bilen, kom sonen springande. Rufsigt, varm och ivrig.

— Då kommer ni på fredag till oss!? Han ville försäkra sig om att det verkligen var sant. När han för några veckor sedan döptes, vågade han inte åka hem på kvällen med sitt våta hår. Föräldrarna ville inte acceptera att han blev frälst och döpt. Och nu riktigt tiggde de om gemenskap med troende — och speciell iver att få gemenskap med maranatsvenskarna, som i både sång och vittnesbörd har en glad och frigörande ton som är helt unik i deras församlingsgemenskap, där man inte får använda musikinstrument, och inte gärna talar om efterföljare och lärjungaskap, som ju är grunden till frälsningsglädje.

Men vi som bara var på besök i fjorton dagar, skulle lyfta från Athens flygplats den fredagen, och suckade litet besviket. Vi tvingades lämna våra syskon mitt i ett andligt skeende, som är att likna vid vårfloed och knoppningstid — fylld av dramatik och liv. Sista dagarna vi var där, kom nyfrälsta på besök nästan dagligen för att samtala, bedja, sjunga, och få ge bröd eller något annat matnyttigt till den här glada, svenska familjen som lever fattigare än de flesta i grannskapet. Och Lasse slog upp bibel och lexikon, pekade ut ord som dop, om andedop, om Jesu tillkommelse och lärjungaskap. Och med hjälp av gitarren hade vi härliga lovsångsgudstjänster med frigörelse och glädje.

Hela storfamiljen samlad: Lilian Dahlberg, Sonja Sandvik, Ulla-Britt och Lasse Andersson tillsammans med barnen Timoteus, Simon, Hanna och Andreas.

S:t Olavshuset i Oslo var fyllt till bristningsgränsen när Guds folk samlades till maranatakonferens i pingst-helgen.

Rapport från PINGSTKONFERENSEN I OSLO

Pingstkonferensen i Oslo innebar en rakal uppgörelse med ytlig och konsekvenslös kristendom.

— Gud gav oss inte pingsterfarenheten, andens dop, för att vi skulle få kraft att gå till ett möte i veckan. Han gav oss Anden för att vi skulle bli martyrer, blodsvittnen. Detta slog Arne Imsen fast när S:t Olavshuset vid Osterhausgatan mitt i centrum hade fyllts till bredden av en pingstfirande skara både norrmän och svenskar.

Jan-Egil Hafsahl och Pilgrimen-Maranata stod som inbjudare till konferensen, den första i sitt slag i Oslo. Till hjälp hade han vännerna från Maranataförsamlingen i Raufoss. Tillsammans organiserade de en utmärkt mottagning för de tillresande vännerna från storfamiljerna i Sverige, sammanlagt ett 60-talvänner.

Det är svårt att i ord ge rättvisa åt den kärlek vi förnam att vännerna i Norge lagt ner för att få oss att känna oss välkomna. Under möteslokalen hade man ordnat med servering, där det mellan varje möte bestods med den bästa tänkbara förplägnad. Det var inte att undra på att också mötena därför kändes extra välsignade.

Arne Imsen hade ett speciellt pingstbudskap.

Varifrån kommer alla religiösa veklingar?

— Var kommer alla religiösa veklingar ifrån, undrade Imsen, de som väljer att gömma sig i det religiösa kollektivet

i stället för att träda upp och kraftfullt försvara trons principer.

— Okunnigheten tycks ha skapat särskilt stor förvirring bland de troende idag. Det förefaller som om de kristna är särskilt förslöade. De orkar inte ens ta itu med de elementära frälsningsfrågorna. Vad känner de kristna till om rättfärdiggörelse, helgelse och dop idag? Och vad vet de om personlighetens självständiggörelse? Många tycks vara så oerhört frigjorda i det yttre men om man undersöker saken närmare är de fullständigt bundna i ett benhårt mönster.

Likgiltigheten har gått över i cynism

— Större delen av den kristna verksamheten tycks vara fullständigt förfelad idag. Man målar inte längre Kristus för människorna. Verksamheten har därigenom fått alldeles för många antikristliga drag. Orsaken till det är ingenting annat än en utbredd likgiltighet som i många fall gått över i kvalificerad cynism.

— Framför allt visar sig cynismen i missionsfrågorna. Volymmässigt gör missionen större insatser än någonsin. Ändå ökar hedningarnas antal snabbare än någonsin. Och när man predikar talar man mest om hur man skall förbättra strukturerna och miljön, men aldrig om de eviga straffen. Man reducerar evangelium till ett inomvärldsligt reformprogram. Den framgång man talar om är i varje fall ingen framgång enligt Skriftens mening.

— För att överleva idag måste man bli väldigt kritisk. Annars får man i sig så många surrogat som bara gör skada i vårt trosliv. Vad vi behöver vara med om är inte en ytlig rörelse i själslivet utan en jordbävning i andevärlden. Gud gav oss inte Anden för bara frigörelse utan framför allt för efterföljelse i tjänsten.

— Pingstundret innebar i själva verket något totalt nytt i frälsningshistorien. Det var ett uppbrott och en fullständig förändring i människans villkor, så djupgående att bibeln använder termer som en "ny skapelse". Därför är det så torftigt när människor talar om andedopet som en sällsam känsloupplevelse. Andedopet betyder inget mindre än att Gud flyttar in i oss med hela sin härlighet.

Andedopet innebar någonting totalt nytt!

— I andedopserfarenheten träder gudsmänniskan fram för att Gud genom henne skall bevisa sin nåds rikedom och härlighet i ständig hälsa, förnyelse och gudsnärvaro. Är Gud i oss är vi ett ständigt vittnesbörd utan att vi därför behöver gå ut på gatorna och skandera "Jesus lever".

Mötena i Oslo mötte starkt gensvar och präglades av en väldig lovsång. Med och predikade var också Östen Dahlberg, Kopparberg och Carl-Georg Rognstad, Lidköping. Förmodligen följer också snart en speciell bibelvecka som en direkt fortsättning. För Gud vill väckelse nu!

Bengt Sareld har vi mött tidigare i MR. Strax efter sin frigivning ur ryskt häkte, där han suttit tre månader, misstänkt för bibelsmuggling, fick vi en första intervju.

Någon närmare presentation av Bengt Sareld behöver vi väl därför knappast ge.

Hur det gick till när Bengt Sareld och hans kamrat Nils-Erik Engström greps i Sovjetunionen är ganska väl känt just nu. Vi skall därför bara ge en kort bakgrund.

Bengt Sareld kommer från ett troende hem, blev frälst vid unga år och tillhör nu pingstförsamlingen i Eskilstuna. Bengt Sareld har universitetsstudier bakom sig, i bl.a. ryska. Han har varit en tid i Jordanien tillsammans med ett OM-team. Sin första resa till Sovjet gjorde han redan under sin tid på gymnasiet.

Eftersom Bengt Sarelds gripande i Sovjetunionen hade vissa politiska förvecklingar frågade vi först om hans uppfattning om kommunismen. Han svarade att han visserligen är intresserad av politiska frågor, men det innebär också att han medvetet avstår från att engagera sig politiskt. Idag håller världen på att orientera sig mot kommunismen, sade Sareld.

— Jag tror att den orienteringen är nödvändig. Men jag vill inte själv vara med och jobba på den. Jag tror att vi kristna har betydligt väsentligare uppgifter.

I grunden står kommunismen och kapitalismen på samma plan, menar Sareld. Kommunismen har visserligen på sitt partiprogram tagit med ateismen som en punkt liksom ett öppet hat mot de kristna, medan kapitalismen i sin ideologi givit frihet åt individen. Men kapitalismen kan också visa en mycket annorlunda sida när dess intressen står på spel.

MR: Följaktligen är det alltså mycket svårare att vara kristen i Sovjet än i Sverige?

— Det yttre trycket är betydligt större. I Sovjet sätter man kristna i fängelse. Ändå har sekulariseringen lyckats bättre i Sverige. Den metoden har ju visat sig vara väldigt effektiv.

Märklig och enkel gemenskap

MR: Kan man tala om en annan kvalitet hos kristna bekännare i Sovjet än här hemma i Sverige?

— Det var det som slog mig när jag gjorde min första resa till Sovjet 1963. Då visste jag bara i stort sett att det var brist på biblar i Sovjet och jag försökte få tag på en innan jag åkte.

— Jag hamnade rätt på de oregistrerade initiativbaptisterna, som just brutit med den registrerade baptistkyrkan. Jag kom i kontakt med många ungdomar och de drog mig ut i skogen.

Fråga till Bengt Sareld:

- Vad har svensk kristenhet att exportera till de förföljda i Sovjet?

Bengt Sareld är en av de svenskar som i höstas satt häktad i Sovjetunionen, misstänkt för att ha smugglat biblar in över järnridån. Sareld släpptes efter en massiv insats från svenskt håll.

För en tid sedan intervjuades Bengt Sareld på Gamla Bro i Stockholm om sina upplevelser och om sin syn på de kristnas förhållanden bakom järnridån. Vi publicerar här intervjun.

De hade en sådan märklig och enkel gemenskap. De hade litet smörgåsar och korb med sig, sin gitarr och bibeln. Så varvade de alltsammans, de sjöng, bad, fikade och samtalade. Det var en sådan härlig gemenskap.

— Deras attityd till svårigheterna och situationen gjorde ett väldigt intryck på mig. Det var något helt annat än jag var van vid hemma i vår egen krets. Det tände mig på ett sådant sätt att jag inte har kunnat glömma det än. Och det är väl en av anledningarna till att jag återvänt dit.

— En av ungdomarna jag träffade var Aida Skriptnikova, som fortfarande står som ett starkt vittnesbörd. Hon håller nu på att spela in program som skall gå till det ryska folket. Det är ett stort hjältemod som kommer fram hos en så enkel och anspråkslös flicka.

MR: Vari består skillnaden mellan svensk frikyrklighet och den kristna församlingens verksamhet i Sovjet? Kämpar man för att bibehålla sin identitet som friförsamling i urkristen mening?

— Jag skulle vilja svara så här. De befinner sig i en sådan situation att deras enda chans att bevara sin egenart är att profilera sig gentemot världen. De får inte ha stormöten, inte annonsera sina möten och inte ha tidningar. Vad de har kvar är ett personligt vittnande, och det satsar de på. Det har alltså kvar som enda möjlighet det effektivaste medlet att vinna människor för Gud. Och människor blir vunna för Gud.

Kristna i Sovjet lojala mot samhället

MR: Förföljelsen har alltså haft ett positivt inflytande på dem. Vad skall vi då exportera från svensk frikyrklighet till de kristna i Sovjet? Har vi en större fullhet av Andens uppenbarelse här eller är det våra politiska värderingar eller vår kultur vi skall exportera?

— Nej, det skall vi akta oss för. De kristna i Sovjet är på det hela taget mycket lojala mot sitt samhälle. Det skulle vara helt missriktat att komma med vår kapitalism till dem. Däremot är det klart att de kristna kräver sina minimirättigheter i enlighet med FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna. Där vill jag ställa upp och stödja deras krav. De har också gång på gång påtalat, att om man i väst ingenting visste om förföljelsen skulle myndigheterna kunna göra precis vad de ville.

MR: Var går skiljelinjen mellan den registrerade och den icke-registrerade kyrkan?

— En av anledningarna att de kristna där sönderfaller i två grupper, måste man tillskriva myndigheternas tryck. Myndigheterna utsår misstro mellan olika grupper och utnyttjar den registrerade kyrkan för sina egna syften.

— Den andra anledningen är att sanningen om kroppens enhet inte är riktigt framlyft bland de kristna i Sovjet.

— Den icke-registrerade kyrkan vill dock vara registrerad fast inte på vilka villkor som helst. Villkoren är klart oacceptabla för den som vill följa bibeln. En paragraf säger t.ex. att ingen som varit dömd får vara pastor. I praktiken betyder det för pingstvännerna att 90% av de erfarna församlingsledarna ställs utanför, därför att de flesta suttit i fängelse för sin tros skull någon gång.

MR: Är det inte en form av kompromiss som de kristna gör då de låter registrera sig?

— De kristna som låter registrera sig menar att de ger dem större möjligheter att verka. Men båda grupperna behöver varandra. De registrerade behöver dem som är konsekventa och obenäga att gå med på uppgörelser. Myndigheterna blir då rädda för att den gruppen skall bli för stor, varför de låter den registrerade kyrkan få många extra friheter.

— De icke-registrerade å andra sidan behöver den plattform som de registrerade har. I en sådan hatisk miljö måste varje sak som kan ge officiellt erkännande åt kristendomen vara av stort värde.

— Det är inte min uppgift att säga att den eller den har rätt eller fel. Jag ser att båda vägarna leder någon vart. Och det är väckelse i båda grupperna.

MR: Hur stort inflytande har den enskilde medlemmen i församlingen? Hur hård är styrningen från församlingsledningen?

— När det gäller den registrerade kyrkan måste man konstatera att ledningen för baptistunionen inte alls represen-

terar folket. Om de kristna där finge tillsätta vilka ledare de ville ha, skulle ledningen se helt annorlunda ut. Det är en klick som styr och de har ingen kontakt med församlingen.

— I de icke-registrerade grupperna har alla ledarna lovat församlingen att berätta allt som händer vad gäller deras kontakter med KGB, den hemliga polisen. De menar att de till varje pris måste vara öppna mot församlingen så att medlemmarna vet var de har dem. Det tror jag är en princip som betytt väldigt mycket för gemenskapen och att de bevarats i väckelse.

— De icke-registrerade har ju inga licenser och inga tillstånd, men de predikar ändå. Priset är då att de kan bli skingrade vid sina möten. Milisen kommer rätt vad det är, bryter upp mötet och bötfäller deltagarna. Pastorererna får gå i fängelse om de är för aktiva.

Förhållandena bättre i turiststäderna

MR: Hur begränsas de kristnas möjligheter att samlas?

— Det sker ganska godtyckligt. Propagandaeffekten är dock en viktig faktor. Förhållandena i Moskva och Leningrad, som är turiststäder, är jämförelsevis goda medan det kan vara bra mycket kärvare i mindre orter.

— Antalet möten bestäms av myndigheterna. De får inte ha några speciella möten för kvinnor, bönemöten, ungdomssamlingar, barnmöten eller bibelstudier. Men det går naturligtvis att göra väldigt mycket av ett vanligt möte. Ett bibelstudium går ju utmärkt att lägga upp som predikan t.ex. om dopet som är ett farligt ämne. De kristna har heller ingen rätt att propagera.

Vänd!

De flesta dopförrättningar måste hållas i det fria. För övrigt är dopet ett farligt ämne att predika.

Forts. från föreg. sida

Varför finns inte samma förföljelse i Sverige?

MR: Så egentligen har de gett upp allt det vi tänker oss när vi talar om en fri-församling?

— Det kan man säga.

MR: Finns det då ett högre syfte till att man gått med på att betala det priset?

— Det är att få samlas och finnas till som laglig grupp. Om de inte accepterar, blir de förföljda. Skillnaden ligger inte i att de kan ha t.ex. torgmöten. De skingras ändå alltid av polisen, som är där på tio minuter.

MR: Deras förhållanden har alltså reellt sett inte förändrats nämnvärt?

— Det är deras bedömning att de gjort det. Men det är klart att det är en sak de ständigt undrar över. Det kommer ju ständigt nya oförstörda ledare till församlingarna.

— På frågan om det är rätt att gå fram som de registrerade gör, tycker jag att det måste vara både och. Jag är lite bekymrad när det här i väst förekommer klara fördömlseuttalanden mot de registrerade. Jag upplever att det inte är riktigt.

MR: Är det verkligen de icke-registrerades önskan att bli registrerade? Och vad ställer de i så fall för villkor?

— De vill vara registrerade, men de vill att villkoren skall vara acceptabla. De vänder sig emot myndigheternas rätt att säga sitt veto då det gäller församlingens styrelse och att den som är dömd inte skall kunna vara pastor. Pingstvännerna begär att tungotalet skall tillåtas i de offentliga mötena.

MR: Spelar den registrerade kyrkan någon roll när det gäller att få de icke-registrerade accepterade? Kan man säga att den registrerade kyrkan är med om att bryta statens motstånd mot de kristna? Eller är det tvärtom så att den registrerade kyrkan genom sina kompromisser är med om att konservera det rådande systemet?

— Det kan ligga något i det. De registrerade går ju aldrig med på några ny-modigheter. Men om de ser att de icke-registrerade är i full aktivitet, kan de inte annat än lunka efter. Därför är det ett ständigt tryck på myndigheterna att ge möjligheter för de icke-registrerade att fritt verka.

"Om vi predikar ett radikalt budskap kommer vi att möta motstånd mer än vad vi gör idag."

MR: Vad tror du kan vara orsaken till vår relativa religionsfrihet i Sverige? Är det vårt politiska system, eller är det likgiltigheten hos de kristna och bristen på provokationer?

— Både och. Jag tror att den relativa frihet vi har är en frukt av den gudstro vi haft. Men sedan tror jag också att när vi kristna predikar ett radikalt budskap kommer vi att möta motstånd mer än vad vi gör idag.

Omstridda profetior

Bengt Sarelid har flera gånger varit i Sovjet med biblar i bagaget. Tre gånger reste han under sitt gamla namn tills han tredje gången greps och utvisades ur landet. Därefter vägrades han visum men genom sitt namnbyte kunde han ånyo komma in i landet fyra gånger innan det ödesdiga gripandet skedde i höstas.

Att smuggla biblar klassificeras som antisovjetisk verksamhet och betraktas alltså som en politisk handling. Straffsatsen är fängelse i mellan sex månader och sju år.

När Sarelid sista gången reste till Sovjetunionen kom han i kontakt med en grupp icke-registrerade som ville emigrera till väst. De överlämnade en del dokument som beskrev de kristnas situation i öst samt orsaken till varför de ville emigrera. Bakgrunden är bl.a. en del omstridda profetior som uppmanat de kristna i församlingarna att dra ut från Babylon. En betydande förespråkare för emigrationsvägen har själv emigrerat och han menar att det är frågan just nu för de kristna i Sovjet.

MR: Men när ni beslöt er för att vidarebefordra dessa handlingar till väst, hade

ni inte någon tanke på att detta kunde betraktas som en politisk aktion?

— Ja, det insåg jag ju, måste jag erkänna. Men för mig var det inte det politiska momentet som vägledde mig, utan det här var ju mina bröder som hade det svårt. Hur kan vi i Sverige bedja för dem om vi inte vet om deras situation. Att det sedan hade politiska följder var en bisak för mig.

— Jag försökte dock påpeka för dem, att om de drog till väst var det som att komma ur askan i elden.

MR: Var det ett komprometterande material ni fick med er?

— Jag skulle nog ha läst igenom materialet och förvässat mig om vad som verkligen stod där. Det visade sig att det fanns uttalanden som var helt politiska och det upplevde jag inte som riktigt.

— När de förklarade varför de ville emigrera beskrev de verkligen det sovjetiska samhället i bjärta färger. De sade att de 60 år som kommunismen varit vid makten, varit 60 år av blodsregim, då blodet flutit i strömmar. Den nuvarande regimen hade övertagit allt från tsarregimens terror och hela tiden utplundrat folket.

— När de här citaten, som då säkert var väldigt väl valda, blev upplästa för mig under förhören, hjälpte det till att knäcka mig. Det var ju inte en naken beskrivning av de kristnas situation precis.

Förhörarna använde psykologiska effekter

När Bengt Sarelid och Nils-Erik Engström greps skedde det vid tullen i en, som det tycktes, rutinkontroll, vid åter-

"De flesta kristna för inte en smygtillvaro på det sätt vi inbillar oss."

De icke-registrerade har inga tillstånd men de predikar ändå. Priset är att de kan bli skingrade vid sina möten. Milisen kommer rätt vad det är och bryter upp mötet. Pastorerne får gå i fängelse om de är för aktiva.

resan till Sverige. Två grabbar var inte den allra bästa kombinationen heller. Då tullmännen fann det hemliga materialet blev de kvarhållna och tagna i förhör. De skildes omedelbart åt och träffades sedan inte förrän efter fem månader.

I början sade de gripna svenskarna ingenting. De forslades då till KGB:s rannsakningshäkte i Bresk för att efter två månader förflyttas till den vitryska republikens huvudstad. De fick var sin cell med en rysk cellkamrat, som utövade ett kraftigt tryck på dem. De blev hela tiden vänligt behandlade. Under förhören spelade dock ryssarna med psykologiska effekter för att få svenskarna att tala. Eftersom de inte hade någon försvarsadvokat var de helt utlämnade åt förhørsledaren som ömsom vädjade, ömsom hotade. Till slut gav svenskarna upp och berättade de viktigaste fakta om sitt besök i Sovjetunionen.

MR: Massmedias intresse för er har varit mycket stort. Nu kommer också en bok ut om er vistelse bakom järnridån. En viss aktivitet av politisk art har förekommit i samband med ert gripande. Man skulle kunna kalla det för en kampanj. Anser ni att detta står i samklang med era ambitioner?

— Den politiska effekten är ingenting som jag eftersträvar. Vad jag är glad för, är att det påverkat människor här hemma till medvetande om vad det innebär att vara kristen i Sovjetunionen. Det är viktigt att vi kan bedja för dem. En svensk opinion till förmån för de kristna i Sovjetunionen är ett stöd för dem. Jag tycker inte att det är fel att vädja till den icke-kristna opinionen.

MR: Hur ser du på det nya förslaget till vänförsamlingar, dvs. en svensk försam-

ling tar kontakt med en rysk församling och sänder den hjälp i form av litteratur och biblar på laglig väg?

— Det är en möjlighet till att få närlös kontakt med de kristna i Sovjet. Men jag tycker ändå att man inte skall utesluta de hemliga kontakterna. Å andra sidan är de kristna där redan kända av KGB, även icke-registrerade församlingar. Myndigheterna vet om var de samlas, vilka medlemmarna är. De har adresserna på varenda en. De kristna för inte en smygtillyvaro på det sätt vi inbillar oss. Visserligen försöker de hålla sina möten hemliga, därför att de vet om att mötena kan brytas upp ibland. Men ändå är de flesta mötena kända av myndigheterna i förväg.

MR: Förslaget med vänförsamlingar innebär att man kan etablera kontakter endast med registrerade församlingar, ty för myndigheterna existerar väl inga icke-registrerade församlingar? I de officiella relationerna mellan Sverige och Sovjet kommer då nästan att uppstå en andra klassens kristna, som inte får vara med. Leder inte sådana åtgärder till att förtrycket ökas samtidigt som systemet konserveras?

— Det finns en möjlighet. Jag menar ändå att vi skall ta kontakt med de icke-registrerade grupperna, om inte med församlingen så i alla fall med de enskilda medlemmarna.

MR: Om det nu etableras kontakter för att skicka biblar till församlingarna måste det väl finnas ett beslutande organ någonstans som kan ge sitt medgivande till det. Tanken är ju att det skall ske i enlighet med gällande lagstiftning och under myndigheternas kontroll. Då måste det ju också skapas ett

organ som staten erkänner. Är det verkligen realistiskt?

— Om det går, återstår att se. Jag tror att det kommer att bli väldigt svårt. Men vi skall inte ge oss. Ändå ser vi nog detta som ett komplement till bibel-smugglingen. Den skall aldrig upphöra.

MR: Hur tänker ni er fortsättningen nu? Vill ni skapa en opinion mot sovjetiska myndigheter för att åstadkomma politiska och sociala förändringar av de kristnas situation i Sovjet. Man får en känsla av att det nu pågår försök att testa var den svenska och västerländska opinionen står i dessa frågor för att man sedan med politiska argument skall genomföra sina syften. Så angriper man strukturerna i stället för att ensidigt hävda det kristna budskapet, uppmuntra de troende och låta dem själva lösa missionsfrågan utifrån sina egna förutsättningar. Kan det vara så att det finns krafter som söker exploatera er för andra syften än dem ni är redo att satsa på?

— Ja, det är en väldigt rannsakande fråga. Jag vill upprepa och understryka att jag inte haft några politiska avsikter med mina handlingar.

MR: Men är det inte så att även om inte ni haft några politiska avsikter så kommer ert handlande av andra att utnyttjas politiskt? Kan man se detta bara som en personlig fråga? Genom de officiella relationer som skapas med de registrerade kristna, kommer väl bara trycket på de icke-registrerade att öka. Och man kommer att fråga, varför kan inte de icke-registrerade samarbeta med de registrerade när nu hela kristenheten i Sverige står redo att samarbeta på fullt lagliga grunder?

— Den faran finns, och därför får det inte bli så att vi bara söker kontakt med de registrerade församlingarna.

Forts. från sid 7

GUDS AVSIKT MED FÖRSAMLINGEN

inte kompletterar varandra, men uppenbarligen kommer att ersätta varandra under speciella betingelser. De kompletterar inte varandra, därför att det ena folket har neutraliserat det andra. Det har satts ur funktion till dess någonting inträffar som radikalt, förändrar detta förhållande.

Judarna, alltså Israel, har blivit förstockat, säger Skriften. Och även om det fungerar som ett politiskt folk, ett fysiskt folk, så lever det under förstockelsens hemlighet. Det har bevarat sig så att det kan identifiera sig. Och det har det gjort bl.a. genom sin religion, genom sina traditioner och genom sina heliga Skrifter. Men Skriften säger att det har drabbats av förstockelse, och det är på ett speciellt sätt satt ur funktion. Men det har inte inneburit att Guds frälsningsgärning har upphört, utan detta har varit ett led i den.

Israel är ett folk för jorden, med speciellt jordiska funktioner, medan däremot församlingen är ett folk uttaget för himmelen. Vi tillhör ett annat rike — Andens rike. Och därför sägs det så här i Rom. 11:25: "Ty, för att I, mina bröder, icke skolen hålla eder själva för kloka, vill jag yppa för eder denna hemlighet." Där har vi alltså urvalsprincipen i Guds rike. Den har med nåd att göra, och det är ingen ide att försöka hitta någon rationell förklaring som skulle kunna tillfredsställa vår nyfikenhet, eller våra krav på speciell klarhet. Det ligger till så här, och det är ingen mening med att vi försöker tolka in något som inte existerar i texten.

"Ty, för att I, mina bröder, icke skolen hålla eder själva för kloka, vill jag yppa för eder denna hemlighet: Förstockelse har drabbat en del av Israel och skall fortvara intill dess hedningarna i fulltalig skara hava kommit in."

Vad är då församlingens primära uppgift? Om församlingen är en brudförsamling och lever i ett trolvningsförhållande med sin brudgum, då har hon i tiden *en* uppgift. Är hon trolös i den uppgiften, då faller hon, säger Skriften, och blir offer för skökövasende. Då är frågan den: Vad innebär det att församlingen blir en skökö? Ja, det innebär inte bara det att hon börjar ägna sig åt andra ovidkommande uppgifter, utan det berör naturligtvis i allra högsta grad hennes förhållande till hennes brudgum och Herre.

I Uppenbarelseboken ser vi Solkvinnan beskriven, hon som är av himmelen. Men vi ser också hennes motpol och motsats, vi ser skökökan som framtonas i allt det som kan förhäxa, imponera och förtrolla människor. All den jordiska härlighet, all makt och kraft på alla områden, religiöst, kulturellt, estetiskt, konstnärligt och ekonomiskt — alltsammans detta finns förkroppsligat i denna skökö, och det som har skapat makten som hon har fått och är exponenten för, det är hennes relationer till vilddjuret, till staten.

Makten som en frestelse

Församlingens frestelser är alltså att luta sig till makterna och myndigheterna i tiden för att skaffa sig hjälp och försörjning. Så småningom frestas församlingen att identifiera eller integrera världens maktmedel med sig själv, med sitt eget. På det viset utrustar hon sig med maktmedel och blir maktapparat bredvid de övriga apparaterna. I sin tur leder det till att kyrkorna, organisationerna och samfundet, som ju är uttryck för förståelseprocessen står kvar då väckelsen har tonats ner. Man har därigenom blivit alltmer inomvärldsligt präglad och jordnära.

Vad är församlingens uppgift? Jag skulle vilja ropa det ut i tiden, för jag tycker det är viktigt betona detta: Församlingen har ingen uppgift att förändra strukturerna. Det får i så fall bli andrahandsverkningar av andra krafter som genom omvändelsepredikan och fräls-

ningsupplevelse skapar en annan miljö. Församlingen har ingen uppgift att skapa nya strukturer och reformera samhället. Den har över huvudtaget ingen uppgift att agera politiskt.

När jag säger politiskt, då menar jag organiserat, med politiska avsikter eller mål. Det är självklart att jag såsom enskild individ kommer att fatta beslut om politiska konsekvenser. Det kan vara värnpliktsfrågan, skatteproblem, utbildningsfrågor och frågor som har med familjelivet att göra, där jag vägrar att acceptera samhällets krav av olika orsaker.

Församlingen hämtar inte sina idéer från världen

Men församlingen har inga sådana funktioner, och därför kommer församlingen, oberoende av alla politiska system, att kunna leva och fungera, antingen det är i Sydafrika eller Ryssland eller i vår förträngda och förkrympta demokrati Sverige. Vi som berömmar oss av religionsfrihet utan att veta vad religionsfrihet egentligen är.

Vi ser alla skendebatter och struntdebatter som pågår i de kristna leden: kvinnoprästfrågor, fördelningsproblem, jämlikhetsfrågor, könsrollsdebatter och alltsammans — kvalificerat strunt! Världen skall naturligtvis syssla med sitt strunt, men församlingen har ingenting med detta att göra, eftersom församlingen aldrig kan hämta sina modeller, sin ideologi eller sin inspiration från filosofer, politiska eller sociala reformatorer eller religionsreformatorer.

Vi kan inte hämta ideer och mönsterbilder från Marx eller andra för världen betydelsefulla filosofer, samhällsbyggare eller samhällskritiker. Ideerna kommer och går, system byggs upp och slås sönder. Det växlar och förändras. Den ena hierarkin avlöser den andra, men situationen förändras inte fundamentalt. Hierarkierna försvinner inte på annat sätt än att rollerna förblir kvar, men utövas av olika människor under olika tider.

Forts. nästa nr

SPRID MIDNATTSROPET

— profetisk röst i tiden —

PRENUMERERA

Helår 45:—
Halvår 23:—
Kvartal 12:—

● BLI KOMMISSIONÄR

● Tag hem minst 5 ex av varje
● nummer och sprid till vänner
● och bekanta.
● Reducerat pris.

● SÄND IN ARTIKLAR

● Redaktionen tar tacksamt
● emot vittnesbörd, dikter, in-
● sändare, debattartiklar mm.

MIDNATTSROPET • Box 344, 101 24 Stockholm • Tel. 08/23 52 30

Forts. från sid 3

PILGRIMSSKOLAN

drilla fram utbildade specialister med torftig personlighet utan att ge en grundläggande etisk fostran. På grund av vår historiska situation blir det nödvändigt att reducera den akademiska sidan under en övergångsperiod.

Svenska skolan är ett enormt slöseri

Då man gått igenom dessa grundläggande värderingar om ideologin och skolformen kom man in på frågan om ekonomin och läromedlen. Hur skall Pilgrimsskolan finansieras och vilka läromedel kan vi tänka oss att använda? Också här blir det frågan om ett radikalt nytt tankesätt och nya värderingar. Framförallt då det gäller ekonomin. Konsumtions- och produktionsidealerna blir helt annorlunda. Kläder, material och läromedel skall gå i arv tills det är utslutet. Man skall lära sig vårda de gåvor man fått.

— I ekonomin syns skolans hållning. Är den sparsam eller slösaktig? Här måste vi fostra fram nya ideal. Ekonomi är inte bara pengar utan allt vi fått att förvalta. Vanliga skolan fostrar lättingar med höga krav. De får mycket och fördärvar mycket. Hur handskas vi med materialet? Vi lever i en plast- och maskinkultur då man inte får känsla för någonting. Jag skall tala om att den svenska skolan är ett enormt slöseri. Men vem har gett oss rätten att slösa, slarva, frossa eller leva i lyx? Av solidaritet med de fattiga måste Pilgrimsskolan bli en fattig skola där alla får vara med och kämpa för skolans ekonomi.

— Utbildningssamhället ger oss ideal som bestämmer vårt värde i rik eller fattig. Vi måste verkligen få andra värderingar. Ta arbetet t.ex. Vi skall inte värdera arbetet i tid utan i glädje. Vi säger: Ge oss arbetsglädjen tillbaka. Vi får alltså helt nya konsumtions- och produktionsideal. Hur skall detta gå till?

— Vi börjar med små saker och bearbetar på så sätt våra vanor. Genom ord, proklamationer men framförallt handling och förkroppsligande så skapar vi andra värderingar. Här kommer också en sån sak som boendestandarden in i

bilden. Vårt program kan inte genomföras i förorternas boendemiljö.

— Skolan har inget att ge oss på det organisatoriska eller ekonomiska planet. Utan vi måste helt enkelt bli pionjärer på alla områden. Det handlar om att återerövra själva människovärdet. Inte i filosofisk eller social bemärkelse utan i religiös mening. Vi måste få bibliska och urkristna värderingar.

Naturliga läromedel

Så stod det helt klart att frågan om ekonomin inte kan ryckas loss från mycket djupa och grundläggande värderingar som statens skola helt har missat. Helt följdriktigt konstaterade man också att det inte kan komma ifråga att använda de läromedel som för närvarande används. De passar inte in i det här sammanhanget. Pilgrimsskolan måste själv skapa sina egna läromedel.

— Vi måste skaffa oss riktiga premiser som vi är eniga om. Målsättningen är inte att skapa ett nytt samhälle eller ny skola. Vår uppgift blir inte att utbilda för tiden utan att orientera för evigheten. Under en övergångsperiod får vi ta upp ett smalt register. Vi har bibeln, psalmerna och väckelsefolkets sångskatter. Katekesundervisningen kommer också att tas upp. Vi får göra vår egen katekes. Det kan föräldrarna själva göra.

I en skolmiljö av den typ som Pilgrimsskolan representerar blir det inte skolböckerna som kommer att dominera. Hemmets, moderns och faderns yrkesredskap och erfarenheter kommer att bli naturliga läromedel. Köket, snickarverkstan, handelsboden har sina egna redskap som i händerna på erfarna fäder och mödrar blir levande illustrationer för barnen.

Kampfylld framtid

Arne Imsen deklarerade att Pilgrimsskolan måste bli en skola för livet och för alla.

— Pilgrimsskolan börjar i födelseögonblicket och varar till dödsögonblicket. Alla skall vara med. Barn, föräldrar och lärare. Föräldrar och lärare behöver avskolas och omskolas. Alla blir lärare och elever. Vi har mycket att lära av barnen. De är oförstörda på många områden.

— Men det kommer att bli många problem om vi skall gå den här vägen. Stora svårigheter, yttre och inre konflikter kräver väldiga personliga offer. I en kampfylld framtid kommer våra skapande resurser att föda fram något nytt som blir till gagn för människorna och hela samhället.

Väckelsemöte

På söndagskvällen avslutades konferensen med ett väckelsemöte inne i Örebro. Det blev en svindlande vidräkning och uppgörelse med ljumhet och religiositet. En värdig avslutning på ett fyra dagar långt arbetsmöte. För arbetsmöte

var det. Långt in på nätterna kunde man se föräldrar och lärare sitta och samtala om de angelägna frågorna. Dagarna gick åt till sessioner och seminarium. Det var inte bara frågan om undervisning och föredrag. Diskussionens vågor gick stundom höga då föräldrarna samtalade om de mest akuta problemen. Man var rörande eniga om rörelseriktningen. Uppbrott från samhällets skola är nödvändigt för både föräldrar, lärare och elever. Men exakt hur det skall utformas är det ingen som vet. Det finns ingenting att gå efter. Pilgrimsskolan måste födas fram och det vilade något av förlossningssal över hela konferensen. I samtal, debatter, diskussioner, proklamationer och handlingar kommer Pilgrimsskolan att födas fram.

Varje kväll hade man väckelsemöte i det gamla kommunalhusets sessionssal. Lovsång och bön, vittnesbörd, förkunelse och proklamationer varvades med profetiska budskap. Trots avståndet till Örebro och den relativt korta tid man hållit till på Humlegården kom det utomstående till varje möte.

Torget stod stilla

Torgmötet i Örebro på lördagseftermiddagen blev en oförglömlig upplevelse. Torget stod stilla under en timmes tid. Arne Imsen och maranatafolket ställde upp. Vittnade och sjöng. Hundratals människor stannade och stod stilla i över en timmes tid. Torghandlarna knorrade över att de inte fick något sålt.

Så avslutades konferensen men arbetet, mötena och skolan går vidare. Vad framtiden bär i sitt sköte vet vi inte. Lika lite som folkskolans pionjärer för 130 år sedan visste att resultatet skulle bli dagens grundskola. En sak vet vi. Lika oförstådda och ifrågasatta som de blev av sin samtid kommer den att bli som blir pionjär för Pilgrimsskolan. Människan är nu en gång för alla konservativt rädd för det okända och klamrar sig envist fast vid det relativt bekväma och trygga. Men Guds Ord kallar oss att bli pionjärer och lovar oss förutberedda gärningar. Det löftet gäller idag.

”citatet”

Under avdelningen Hemma-hos-reportage har tidningen Dagen besökt sångarparet Curt och Roland och frågat dem vad som hänt efter skivframgångarna.

”Roland Lundgren berättar öppenhetligt att han tjänar en hel del pengar på skivorna som han och Curt spelat in. Ersättningarna för mötesserierna skulle inte räcka att leva på:

— Vi hade aldrig kunnat bygga våra villor utan skivorna.”

**Stöd
PILGRIMSSKOLAN**

Pg 585 37-2

Väckelsefolkets levande sång och musik

MRL 2113 Stereo
ULLA CHRISTENSEN sjunger:

Ifrån jordlivets natt / Ofta bort från världens larm / O, vänd om till din / Gud / Jag har något att säga / Se, det är vägen / När jag ser min Jesus / Från Golgata en ström / När Jesus kommer / I kärlek innerlig / Jesus underbar du är för mig.

MRL 2112 Stereo
ARNE IMSEN sjunger med församlingen (2):

Har du mod att följa Jesus / Den glädje som världen giver / Hans kärlek är gränslös / Vilken nåd så stor och rik / O, hur stort att Jesus fann mig / Där rosor aldrig dör / Helig, helig är änglskarans sång / Du kan hälsa få i Jesus käre vän / Gyllene morgon / Det finns ett hjärta.

MRL 2111 Stereo
En live-inspelning från Maranata-församlingarnas sommarkonferens i Malmköping:

Medan kärleken från korset / Väntan snart är slut / Min själ den väntar / Välj nu välj Jesus / Har hjärtat frid med Gud / Anden har sänt oss bud / Hör det rop som ljuder / Hör den röst som dig kallar / Då förlät du mig / Under ditt blod / Det var av nåde / Kristus lever.

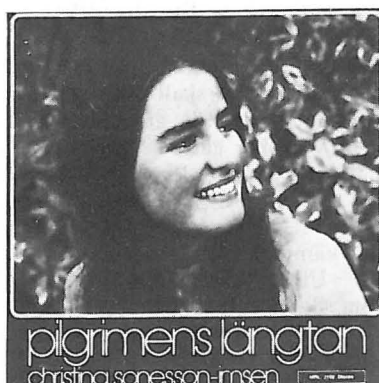
MRL 2110 Stereo
CHRISTINA IMSEN sjunger:

Varför bygger du Noa en båt / Härlighetens morgon / Då Jesus från Nasaret / Vid älvarna i Babylon / Snart en morgon bryter fram / Finns det kraft / Hur underlig är du / Gränslösa frälsning / I tidens aftonskymning / Pilgrim som är på väg.

MRL 2107 Stereo
ARNE IMSEN sjunger med församlingen (1):

Jesus har en bok i himlen / O det skall bli härligt för mig / Med överängels röst / Snart är han här / Vilken dag / Vad är vinst / Lever du / Tack Jesus kär / Att vara din / Jag vill hellre / En underbar källa / Det finns ej jordisk släktskap / Skall det bli några stjärnor / Jesus kommer (tal av A. Imsen) / Snart kommer min Jesus / Gå, gå skördeman gå.

MRL 2102 Stereo
CHRISTINA IMSEN sjunger:

Pilgrimens längtan / Men om du kom just nu / Kommen till mig / I glans och i ära / Om jag ägde allt / O, rena mitt hjärta / Se, det väller fram en flod / En gång jag levde utan frid / När morgonen kommer / Jag kan aldrig, aldrig glömma / Mannen Jesus / Ej jag räds.

Ovanstående skivor kostar 35:— (inkl. moms)
SÄND MIG MOT POSTFÖRSKOTT

..... MRL 2113
..... MRL 2112
..... MRL 2111

..... MRL 2110
..... MRL 2107
..... MRL 2102

Namn _____

Bostad _____

Postadress _____ Tel. ____ / ____

Orderadress: **MRM** Järntorgsg 7, 703 61 Örebro

019/12 24 24

TÄLTET

Välkommen till evangelisations- och missionsdagar
i Stockholm

NORRA BANTORGET 10 Juni–2 Juli

Möten: **vard. 19.30 sönd. 11.19**

JESUS – VÄGEN TILL SANN FRIHET

Medv.: ARNE IMSEN, Jan-Egil Hafsahl, Lars O. Andersson,
Gunno Andersson tillsammans med församlingens egna krafter.

GAMLA BRO

Gamla Brogatan 27
Tel. 08/23 52 30

- serveringen öppen 9–22
- gästhem
- kristen musik och litteratur
- Pilgrimsboden, andrahandskläder

Arr. Maranataförsamlingen i Sthlm

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O. Andersson, Gustaf
Jillker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 45:–, Halv-
år 23:–, Kvartal 12:–. Lösnummer 3:–.
Till Finland, Norge och Danmark är priset
detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonne-
ment". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning
sker.

Meddelande om adressändring måste göras
senast tre veckor innan den skall träda i
kraft och kan ske genom skriftligt medde-
lande till tidningens exp. eller på postens
adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bi-
drag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk
etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering
PILGRIMSBODEN

PILGRIMSHEM, gästrum

KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .
Tel. 08/21 55 87
(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1978.

MARANATA

DU VÅR HERRE KOM

Välkommen till Maranatafolkets

SOMMARKONFERENS

I LATORP 15-23 JULI -78

En ny plats för en ny missionsepok!

*Nu flyttar vi
sommarkonferensen*

från Malmköping

till Latorp

HUMLEGÅRDEN, Latorp, Vintrosa
ca 20 km väster om Örebro

AKTUELLA ÄMNEN:

Andens liv i Andens tjänst för en ny missionsepok — med budskap och budbärare för vår tid.

MEDVERKANDE:

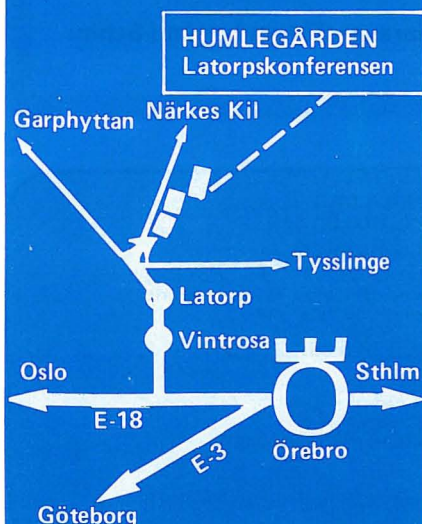
Arne Imsen, D.W. Spain-Young från Sierra Leone tillsammans med evangelister, sångare och gäster från Grekland, Tunisien, Spanien och hela Norden.

Lördag 15/7 19.30 PREMIÄRMÖTE
Månd-Fred 19.30 VÄCKELSEMÖTEN
Söndagar 11,15 och 19

Dagliga samlingar 8.30, 10.30 och 14
Inga fasta avgifter för deltagarna. Enkla men goda logerings- och bispisningsmöjligheter!

Tältplats finns! Plats för husvagnar! Använd anmälningsblanketten!
Vill du veta mera, ring 019/964 72, 12 24 24 eller 08/23 52 30

Så här hittar du till Latorp!

HÄR KAN DU ANMÄLA DIG!

Gör ett kryss i aktuell ruta!

- ☐ Jag önskar delta hela tiden
- ☐ Jag deltar följande datum

Kupongen sändes till Latorpskonferensen
Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa.

Namn _____

Adress _____

Postnr/postadress _____

Tel _____ / _____

- ☐ Jag färdas i bil
- ☐ Jag färdas med tåg
- ☐ Jag önskar privatrum
- ☐ Jag önskar bo i logement
- ☐ Jag bor i medfört tält
- ☐ Jag bor i campingvagn
- ☐ Jag önskar äta alla måltider

AVSER

personer

Maranata — Herren kommer!